

Idrott utan regler

VID EN första skymt kan man tro att det man ser är en (liten) gymnastiksal i Galleri Verklighetens nedre rum. Kompletterat med nät, basketkorgar och linjer. Men i den här gymnastiksalen har det gått fram en kraft som ändrar alla de vanliga föreställningarna om det som ska utspela sig i en gymnastiksal.

Det är konstnären Liv Strand som i sin installation In-side-out undersöker en mängd olika bollsporter och i dem alstrandet av energi, rytm och rörelse. Och det som underlättar leken och svårigheten i att samsas på samma

plan: de förutbestämda reglerna. Här är basketkorgarna placerade direkt i taket och gjorda i brunt tillklippt papper och utan hål i botten. De är helt oanvändbara. De vita, röda och blå linjerna har här letat sig upp över väggarna och handbollsnetet hänger slappt och obrukbart.

Strand har gjort en "pastisch" på en gymnastiksal. Ljudet som sätter igång när man kliver in genom dörren är autentiska upptagningar från basketmatcher, tennismatcher och diverse bollsporter inomhus. Gnisslet från gypaskor med vit sula mot grönt gymnastikgolv skär i öronen som det brukar. Bollarna studsar och dunkar och sången som blir när tennistracketar träffar bollen känns helt sann. Men så här får även det autentiska en form av fiktion. Den harmoni som kan finnas i att veta vad som krävs av en om man är deltagare på planen, den inbyggda respekten för motståndaren som finns i alla sporter. Fair play. Att veta vilka regler som gäller och få direkt belöning för det är här förvandlat till något mycket mer osäkert. Vänt ut och in.

OCH JAG tänker att den här gymnastiksalen kanske egentligen är mer lik verkligheten än den verkliga förebilden? I rummet på övre plan där utställningen fortsätter har konstnären enligt henne själv sökt fånga kropparnas rörelse och utsträckning i dessa sammanhang. Efter språnget, efter ansträngningen, eller mitt i. Fast här finns också något annat. Jag tänker på Annica Von Hausswolf och hennes vridna och knutna skjortor. Fachinationen till kläder. Något som även Strand delar visar det sig i hennes samling bilder på tidigare verk.

Men jag tänker också på Francis Bacons ångestridna kroppar. Kanske det är färgen, det köttiga engelskt röda. Det grova stela tyget. Dessa tygobjekt ser ut att vara klädda likstela kroppsdelar utspridda på golvet. En arm. En bål insvept i tvång och fastnad i framstupa läge. Efter missad räddning? Eller den styva strutarmen som växer rakt upp ur golvet.

Vimplarna i disigt papper som sakta cirkulerar kring gruppen av objekt förbryllar dock så till den grad att jag måste ge upp att förstå varför de finns där. Kanske för att förstärka rörelsen som är ett genomgående tema...

MARIT STRANDBERG

